આ વર્ષ—બાર માસનો વરતારો.

રૂમાં સવાસો ટકા ફેરફાર થાશે.

ચાંદીમાં બાર ટકાનો ફેરફાર થાશે.

ગોળમાં પોણોસો ટકાનો ફેરફાર થાશે.

ઘીમાં પાંચ ટકા જેટલો ફેરફાર થાશે.

ઘઉં, ચ[illegible]ા, એરડી, બાજરો, સીંગદાણા, જુવારમાં ફેરફાર પંદર ટકાનો થાશે. કરીઆણું વગેરેમાં મોટો ફેરફાર થશે. આ બધો બાર માસનો વરતારો છે. પછી તો પરમાત્માના હાથમાં મે મોંઘુંને મરણુ કોઇના હાથમાં નથી.

સંવત્ ૧૯૭૩ ના વર્ષમાં શું શું બનાવો બનશે.

સંવત ૧૯૧૭ ઑકટોબરની ૧૫ મી તારીખ થી, રૂ, સોર, કરીઆણું વગેરે તેજી થાશે કે મંદી તે હમને પુછવું થોડી મુંડીમાં જેને વેપાર કરવો હોય ને કમાવું હોય તો જે પરમાત્માનો આસરો હોય હમને પુછવા આવજો. અનાજ ઘી, ગોળ, અળસી, સરસી. સુતર, કાપડ દરેક ચીજમાં સંવત્ ૧૯૭૩ ના ભાદરવા સુદી ૧ થી બજાર તેજી રહે પછી તો પરમાત્માના

હાથમાં. તેથી કરીને જો ભાઇઓ સટો કરો તો વીચારીને ફરજો અંગ ઉપર વેપાર વચલા વાંધાવાળાને કરવાનો વખત બહું ભારે પડશે. તાંતેરના વરસમાં વેપારીઓને અથવા સટોડીયાને વેપાર કરવો તે વિચારીને ચાલવાનું છે. તેથી કરી આવતા વરસમાં અસાડ સુદી ૧ થી કોઇપણ રીતે કોઇ જાતનો સટો અથવા વેપાર કરો તો ધ્યાનમાં રાખજો. વિચારીને ચાલજો. હાલ ઘડીયે આપણા હિંદુસ્તાનમાં બાર આના સટા ઉપર છે અને ચાર આના મજુરી કરીને પોતાનું પેટ ભરે છે. હાલના વખતમાં હિંદુસ્તાનમાં જેમ શ્રીમંત લોકો દરેક જાતનો સટો કરે છે તેમ મેતા મુનીમો પણ કરવા માંડયા છે. તેથી કરીને વેપારીઓને તથા દુકાનદારોને તથા પેઢીવાળાઓને હવે બધું ધ્યાન રાખીને ચાલવાનું છે. હાલનો જમાનો એવો આવ્યો છે, કારણ કે શ્રીમંતોને આટલું બધું ધન છતાં જીવને સબુરી મળે નહીં, તેથી કરીને દરેક વેપારીઓને તથા દરેક દુકાનદારને તથા પેઢીવાળાઓને તથા મુકાદમોને તથા આડતીયાઓને માણસો તથા મેતા મુનીમ જો બાર મહીને ખાતાપીતા બસો રૂપિયા નહીં બચાવે તો અંતે શ્રીમંતોને ભારે છે. તેથી કરીને જો વિચારીને નહીં ચાલો તો માણસો તથા મેતા મુનીમો આપણા હિંદુસ્તાનમાં સટો કરવા શીખશે. અથવા ચોરી કરવા શીખશે. અથવા જેમ રાંડવામાં ખોટ નથી તેમ દીવાળુ કાઢવામાં અથવા ચોરી કરવામાં ખોટ નથી તેથી કરીને હવે જમાનો બહુ બારીક છે માટે વીચારીને ચાલો. જો આ વરસનો અમારો વરતારો લોકોને ધ્યાનમાં ઉતરે તો ચોપડીમાં છાપેલ અમારા એડ્રેસે મળવું.

શ્રીમંતોએ આ દુનિયાની અંદર શું ખરૂં કામ કરવાનું છે તેની વીગતઃ—પોતાનું કુટુંબ અભિમાન અથવા નાત અભિમાન, સ્વદેશ અભિમાન, જાત માણુસની પરીક્ષા, જીવદયા અથવા કબુતરની ચણ અથવા પાંજરાપોળ. શ્રીમંતો નર અથવા નારી જેને પરમાત્માએ લક્ષ્મી આપેલી છે, અને જેને ઉપલી દયા નથી તેણે વૃથા જન્મ ગુમાવ્યો છે.

બ્રાહ્મણના હાથમાં તો ભગવાને સોનાનો વાટકો આપેલ છે પણ પુરૂષો તથા સ્રીઓ આપણા હિંદુસ્તાનમાં જેનાથી હાથ લાંબો ન થઇ શકે અથવા જે ગરીબ માણુસ હોય, કાઇ કામમાં ઉ-તજન કરે અથવા જે માણુસ પોતાનું કેમ પેટ ભરતો હોય તેની સ્થીતિ શ્રીમંતો જેને સુખ ને દુઃખ માથે પડયું હોય અને જેને હૃદયમાં જો પરમાત્માની કૃપા હોય તેજ જાણે તેમાં ગુપ્ત રીતે કામ કરવું તેમાં કોઇ મેતા મુનીમ તથા બાયડી છોકરા અથવા કોઇપણ વાત જાણે નહી એવી રીતે ધરમ અથવા સ્વદેશ અભીમાન રાખશો તોજ સુખી થાશો.

પ્રભુનું ધ્યાન ધરવા વિશે.

મંગળ સપ્તક. (રાગ સમયાનુસાર.)

અજન્મા અજરામર કેરૂં, પ્રીત થકી તો ધ્યાન ધરૂં;
ગોરી શંભુ નામ લઇને, કારજ સઘળા હૂં આદરૂં. ૧
ઇષ્ટ મારો સાચો શંકર, નિશદિન તે મનથી ઉચરૂં,
સાકાર સ્વરૂપને અંતરઆણી, પ્રીત થકી હૂં સ્તૂતિ કરૂં. ૨
ગૌરી સંગે રાખી અંગે, મસ્તક ગંગે ભસ્મ ધરા,
તાલ ચંગે વાદ્ય મૃદંગે, ચંદ્ર લલાટે કષ્ટ હરા. ૩
પરશુધર પન્નગધર હરહર, ડમરૂ શૃંગી નાદ કરા,
રૂંઢમાળ ધર, સર્પહાર ધર, સિંહખાલધર, વિષધરા. ૪
શ્મશાને આસન શુભ સ્થાપ્યું, જંગલ મંગલ ઇશ સદા,
માયા મોચન, છો ત્રિલોચન, ગુણ તમારા ન ભૂલું કદા. ૫
સગુણ સેવા ભાવે કરાવો, નિર્ગુણ નિરંજન નામ રહ્યાં,
પામર પ્રાણી ભૂલે તેમાં, ગુણ તમારા ન જાય કહ્યાં. ૬
પ્રીત ધરી આ અર્જ કરી છે, ચિત્ત ધરીને મેહેર કરો,
લઘુમતિ આ કોતક કેરી, સત્વર આવી સહાય્ય કરો. ૭

દોહરા.

નજૂમી ખરો એક છે તે ખુદા
રજકનો બખશનાર છે જે ખુદા
સબબ તું જવાદે હવે એ જિકર
પડી છે મને પેટ કેરી ફિકર"

હુસનને સુણી ફાતમાંએ કહ્યું:
" ઘણું આપણે દૂ:ખ જગમાં રાહ્યું
સુખી કોઇ દહાડે થશું કે નહીં
મને પૂછવાને ગમે છે અહીં
હુસન જાન, જો હોય જરની ફિકર
અદા તે કરશ ગાંઠથી હું મગર
મને, પૂછવાની ખસમ દે રજા
નહીં તક બિજીમાં મળે એ મજા
જરા હું પુછું તેહને એહવું
નસિબ ઓહુરાનું હશે કેહવું
જરા તો ખબર કાંઇ મુજને પડે
ગ્રહો કોઇ બુરા અગરચે નડે
નજૂમી બધું જો નહીં જાણુશે
ખરી રાહ પરખી જરા તાણુશે "

(છપય.)

ધિરજ રાખવા વિશે.

" કોઇ દિન અમૃત અહાર, કોઇ દિન લૂખી ભાજી,
કોઇ દિન પડવું પાય, કોઇ દિન ચડવા વાજી;
કોઇ દિન સુંદર સેજ, કોઇ દિન ભુપર પડવું,
કોઇ દિન વિવાહ હોય, કોઇ દિન દુ:ખથી રડવું;
કોઇ દિન રળવું રીઝથી, કોઇ દિન ખોવા દામને,
શામળ હિંમ્મત નવ હારિયે, સંભારી શ્રીરામને,

કદિ ચડવા સુખપાલ, કદિ શિર ભાર ઉચકિયે,
કદિ ભોજન બહુ ભાત, કદિ અન્નવિના અટકિયે,
કદિ પંચ પોશાક, કદિ કોપીનભર જઇયે,
કદિ સેવક નિજ સાથ, કદિ કિંકર પણ થઇયે,
કદિ આપ સદાવ્રત આપિયે, કદિ આપણ કર જોડિયે,
શામળ કહે સમરી રામને, છતાં હિમ્મત નવ છોડિયે.

પૈસાની મહત્તા વિશે.

પૈસે બિન બાપ કહે, પુત હય કપુત મેરા,
પૈસે બિન ભાઇ કહે, મેરા દુ:ખદાયી હયે;
પૈસે બિન ઘરકી સ્ત્રી, કરે નહીં મુખસેં બાત,
પૈસે બિન સાસુ કહે, નકટા જમાઇ હય;
પૈસે બિન કાકા કહે, કાહેકા ભતિજો મેરા,
પૈસે બિન સખી કહે, કાહેકી સગાઇ હય;
કહે મલુખદાસ, પૈસા રખ તેરી પાસ,
પૈસે બિન નર તેરી, કાહેકી બડાઇ હય.

દ્વેષ ન કરવા વિશે.

અકારણ દ્વેષ કરે, ઇર્ષ્યામેં અંગ જળે,
રંગ દેખી રીઝે નહીં, દષ્ટિ દોષ ખડા હયે;
આપકા ન સરે કાજ, પરકા કરે અકાજ,
લોકનકી છોડી લાજ, અસૂયામેં અડયો હયે;

મન બાની કાયા ક્રૂર, ઓરનકુ સતાવે શૂર,
કામ ક્રોધ હો હજુર, બિધને કયું ઘડયો હય;
કહત હય કવિગંગ, શાહન કે શાહ શૂરા,
દુનિયામેં દુઃખ એક, દુરિજન કો બડો હય.

મુરખને શિખામણ આપવાથી કાજ સરે નહિ તેકા વીશે.

ખરકો તુરગ ન નીપજે, સાજે અતિસેં સાજ;
ફુવડ હોય ન પદ્મિની, કગવા બને ન બાજ;
કગવા બને ન બાજ, કાચ કંચન નહીં હોવે;
મર્કટ ગલમેં હાર, જાય જંગલમેં સોવે;
કંથે સુકવિયા કાન, સ્વભાવ ન પલટે નરકો;
સા અતિસેં સાજ, તુરગ ના નિપજે ખરકો.

દુઃખમાં ધીરજ રાખવા વીશે.

દમયંતી સીતા સતી, દ્રૌપદી ભયે દુઃખપાત્ર;
તિનકે દુઃખકો તોલ કર, તવ દુઃખ હય કુન માત્ર. ॥ ૧ ॥
સુની દુઃખી જનકી કથા, આપ બિપત્તિ બિચારી;
દુઃખકે દ્યોંસ ગુજારિયે, ધીરજ ઉરમેં ધારિ. ॥ ૨ ॥
સુખ પીછે દુઃખ આત હય, દુઃખ પીછે સુખ આત,
આવત જાવત અનુક્રમહિ, જયોં જગમે દિન રાત. ॥ ૩ ॥
જબલોં બિપરિત દૈવ હે, તબલોં ધીરજ ધાર;
વ્હે હે અનુકુળ દૈવ તબ, પૈ હો સુખ અપાર. ॥ ૪ ॥
મનકો દુઃખ મનમેં રખો, ન કરો બદન બિલાપ
દુર્જન હરખે દેખિ કેં, સ્વજન ધરે સંતાપ. ॥ ૫ ॥

કુળીયુગનો દેખાવ.

રાજનકી રીત ગઇ, પંચકી પ્રતીત ગઈ,
અબતો અનીત સોં, અનીત હોંન લગી હય;
પુણ્ય ગયો પૂરવ, પ્રતીતિ ગઇ પચ્છમકો.
દયા ગઇ દખનકો, ધર્મોત્તર (કો) ધાયો હય;
શરમ ગઇ સરિતા, ભરમ ગયો હય ભાગ,
આયો ઔર બૈઠો, કાહુ વિરલો ઠરાયો હય.

સત્તાનો દુરોપયોગ કરવા વીશે.

કોટવાલ બનકે બેઠાયા, સદ્ર હો હુકરર,
ફાંસી કે ડરે, હજારો ઔર કાંપે ચોર થરથર,
આયા ફજાગા મિરગા જીસદમ છડી ઉઠકે,
કુટવાલી ઔર સદારત, સબ હો ગઇ હવા નર;
દો દિનકા ખોપ, આખતરા ઔર દર હવા તો ફિર કયા.

કલિકાલનો મહિમા.

થોડો જોઇ અપરાધ, મંદિરિયાને મારે;
બલવંતોનો બાધ, કરી શકે નહીં કયારે;
વરતાવે નહીં ધર્મ, રૈયત જનનો રીતે;
પોતે પણ સત્કર્મ, કરે નહીં કો દી પ્રીતે;
ઉત્તમ જનને આંચ, વિષયા નિત્ય દમતા;
વર્ષ ચાર કે પાંચ, એટલામાં આથમતા;